

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.002/2021/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Ilosvai Gábor ügyvéd (cím3) által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek a Becker Ügyvédi Iroda (cím4, eljáró ügyvéd: dr. Becker Tibor) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2020. november 11. napján kelt 51.M.70.071/2020/13. szám alatti ítéletével szemben a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az felperest, hogy a kézbesítéstől számított 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 407.700 (négy százhetezer-hétszáz) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2008. május 19-től 2019. május 19-ig állt munkaviszonyban alperesnél gépkezelő munkakörben. A felperes 2018. május 8-án 21 óra 45 perckor helységről munkahelyére saját személygépkocsiját vezette. A felperes vezetés közben megijedt, a kormányt félrerántotta és személygépkocsijával felborult. A baleset bekövetkeztében a felperes koponya, váll és felkar zúzódást szenvedett.

[2] Az alperes 2018. május 10-én kelt 8/2018. számú határozatában a baleset úti jellegét elismerte. A 2019. május 8-án kelt elsőfokú foglalkozásegészségügyi orvosi vélemény szerint a felperes az alperesnél betöltött gépjárműkezelő munkakör ellátására nem volt alkalmas, melyre tekintettel az alperes 2019. május 19-én felmondással megszüntette a felperes jogviszonyát. A felperes 2019. október 15-től elhelyezkedett, 2020. január 31-től havi munkabére 210.600 forint volt.

[3] A felperes 2019. október 15-én benyújtott keresetében 2.000.000 forint sérelemdíj és 2020. május 1-től minden hónap 10. napjáig havi 5.066 forint kártérítési járadék megfizetését

kérte perköltsége megállapítása mellett. Hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 9. § (1) bekezdésére, a 166. § (1) bekezdésére, a 167. § (1) bekezdésére, a 173. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42-54. §-aira és a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 52. § (1) bekezdésére. Álláspontja szerint az elszenvedett sérüléseiért a munkáltató felelősséggel tartozik.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a keres jogalapját és összepszerűségét is vitatta, perköltsége megállapítását kérte a csatolt költség költségjegyzék alapján. Álláspontja szerint az útibalesetre az Mt-ben meghatározott munkáltatói kárfelelősség nem terjed ki, mert kizárólag a társadalombiztosítás szempontjából minősül üzemi balesetnek. A kialakult és következetes joggyakorlat szerint a lakhelyről a munkavégzési helyre oda, illetve vissza történő közlekedés közben történő baleset nem munkabalesetnek kivéve, ha a baleset a munkáltató saját vagy bérelt járművével történik. A sérelemdíj és a kártérítési járadék összepszerűségét eltúlzottnak találta és bizonyítatlannak.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte 63.500 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a 123.648 forint eljárási illeték az Állam terhén marad. Az elsőfokú bíróság az Mt. 166. § (1) bekezdésére, a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvt.) 87. § 3. pontjára, az Ebtv. 52. § (1) bekezdésére, az MK29. számú állásfoglalásra és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 217. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) és c) pontjaira, a 208. § (1) bekezdésére hivatkozott.

[6] Rámutatott arra, hogy a munkáltató a munkavállalónak a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárt köteles megtéríteni. A munkabaleset az a baleset, amelynek a munkavállalót a szervezett munkavégzés során, vagy azzal összefüggésben éri. Munkavégzéssel összefüggésben akkor következik be a baleset, ha a munkavállalót a foglalkozás körében végzett munkához kapcsolódó közlekedés, anyagvételezés, anyagmozgatás, tisztálkodás, szervezett üzemi étkeztetés, foglalkozás-egészségügyi szolgáltatás és a munkáltató által nyújtott egyéb szolgáltatás igénybevétele során éri. Általában nem tekinthető munkavégzéssel összefüggésben bekövetkezett balesetnek az a baleset, amely a sérültet a lakásáról a munkahelyére, illetve a munkahelyéről a lakására menet közben éri. Ha a baleset a munkáltató saját tulajdonában álló, bérleti vagy más szerződés alapján, továbbá egyéb megállapodás alapján biztosított járművel történt, akkor felel a munkáltató. Az MK29. számú állásfoglalás alapján a felperes balesete nem minősült munkabalesetnek, mert jelen esetben a felperes a baleset időpontjában a lakhelyéről munkahelyére saját személygépkocsijával közlekedett. A jogalap hiányában került sor a felperes keresetének elutasításra, ezért mellőzte az elsőfokú bíróság a felajánlott bizonyítási indítványokat.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes 12. sorszám alatti keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelmét az alaki vizsgálat körében visszautasította. A felperes nem jelölte meg a tudomásszerzés időpontját, ezért sem a 15 napos határidőt, sem az önhiba hiányát nem tudta vizsgálni.

[8] A felperes a törvényes határidőben benyújtott fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresetének történő helyt adást és a másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetését kérte. Jogszabálysértésként az Mvt. 87. § 3. pontjára, az MK29. számú állásfoglalásra és az 1/2018. (VI.25) KMK véleményre hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban nem vizsgálta részletesen a káresemény körülményeit. Hivatkozott arra, hogy az Mvt. 87. § 3. pontját kizárólag az Mvt. keretei között lehet értelmezni és jelen munkáltatói kárfelelősség körében nem az Mvt. rendelkezéseit kell vizsgálni.

[9] Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet az MK29. számú állásfoglalásra hivatkozik, holott a munkáltatónak a munkavállalója egészségi állapotában bekövetkezett károkért fennálló felelőssége egyes kérdéseiről szóló 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény az MK29., MK30. és MK31. számú állásfoglalásra kimondta, hogy a 2012. évi I. törvény alapján elbírált ügyekre nem alkalmazhatók. A perbeli baleset 2018-ban történt.

[10] Nem vitatta, hogy általában az útibalesetek nem tartoznak a munkáltató felelősségi, ellenőrzési körében. Az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény szerint azonban részletesen kell vizsgálni a baleset körülményeit, bekövetkeztének összefüggéseit fel kell tární. A jelen eljárásban 2018. május 8-án a felperes az alperes érdekében munkába indult, saját személygépkocsijával a megszokott legrövidebb úton közlekedett, a személygépkocsit rendszeresen használta, az alperes a felperes részére nem biztosított személygépkocsit. Ezek az egyedi körülmények felvetik az alperes felelősségét és azt, hogy a baleset az alperes ellenőrzési körébe tartozik.

[11] Előadta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a 12. sorszám alatt előterjesztett –összezszerűsége vonatkozó – keresetváltoztatását visszautasította az alaki vizsgálat körében, mert nem jelölte meg a tudomásszerzés időpontját és módját. A tudomásszerzés időpontjának megjelölése nem várható el tőle, az életszerűtlen és annak eleget tett azáltal, hogy a vele megegyező vagy hasonló munkakörben dolgozók munkavállalók munkabéremelkedésének időpontját 2020. január 1-re megjelölte.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte az elsőfokú eljárás során már csatolt költségjegyzék alapján azzal, hogy Áfa körbe tartozik. Vitatta a felperesi kereset jogalapját és összezszerűségét is. Álláspontja szerint tényszerűen megállapítható, hogy a felperest lakhelyéről a munkavégzési helyre menet közben érte baleset akként, hogy saját személygépkocsiját vezette. Az Mt.166. §-a alapján a munkáltatói felelősség nem állapítható meg.

[13] Az MK29. számú állásfoglalás szerint a munkáltató kártérítési felelőssége akkor áll fenn, ha a munkavállaló egészségkárosodása miatt keletkezett kár a munkaviszonnyal összefügg. Az Mt. 166. §-ból és az 1/2018. (VI. 25.) KMK véleményből egyértelműen megállapítható, hogy a munkáltató munkajogi felelőssége csak a munkabalesetek, így a szervezett munkavégzés során vagy a munkához kapcsolódó közlekedés során bekövetkezett balesetekért áll fenn. A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan körülményre, amely a munkához kapcsolódó közlekedést, vagy egyébként a munkaviszonnyal összefüggést bizonyítaná. Az elsőfokú bíróság az úti baleset körülményeit nem általában vizsgálata, hanem

részletesen. A jelen perbeli úti baleset nincs összefüggésben a munkavégzéssel, hiszen saját személygépkocsival történt, amire a munkáltatónak semmilyen ráhatása nem volt és nem is lehetett.

[14] Az Ebtv. 51. § -a szerint a baleseti ellátása üzemi baleset, vagy foglalkozási betegség esetén jár. Az Ebtv. 52. § (1) bekezdése alapján az üzemi baleset az a baleset, amely a biztosítottat a foglalkozása körében végzett munka közben, vagy azzal összefüggésben éri. Üzeminek minősül a baleset, amelyet a biztosított munkába, vagy onnan lakására menet közben szenved el (úti baleset). A társadalombiztosítási ellátásra jogosultság szempontjából jelen káresemény üzemi balesetnek, úgynevezett úti balesetnek minősül. A felperes baleseti ellátást igényelhet, azonban ez nem jelenti egyben a munkáltató kártérítési felelősségének megalapozását.

[15] A felperes keresetváltoztatása nem tartalmazta a Pp. 217. § (1) bekezdésében, a (2) bekezdés *a)* és *c)* pontjaiban meghatározott tudomásszerzés idejét és módját, ezért helyes az elsőfokú bíróságnak a keresetváltoztatást visszautasító végzése.

[16] A fellebbezés az alábbiak szerint **megalapozatlan**.

[17] Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helyes jogkövetkeztetésre jutva utasította el a felperes keresetét, kötelezte az alperesi perköltség viselésére. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a hivatkozott anyagi jogszabályokat helyesen alkalmazta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete indokaival egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja.

[18] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli, hogy az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján a munkáltató a munkaviszonnyal összefüggésben okozott kárt köteles a munkavállaló részére megtéríteni, míg az Mt. 166. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt az ellenőrzési körön kívül eső olyan körülmény okozta, mellyel nem kellett számolnia és nem volt elvárható, hogy a károkozó körülmény bekövetkezését elkerülje, vagy a kárt elhárítsa. Jelen perbeli esetben a felek között nem volt vitatott, hogy a munkavállalót a munkába menet saját gépkocsijával közlekedve érte a sérülés.

[19] Az elsőfokú bíróság a fenti jogszabályhelyek alapján helyesen vizsgálta elsődlegesen azt, hogy a munkaviszonnyal összefüggés megállapítható-e. A munkáltató felelősségének fennállásához a munkavállalónak legalább valószínűsítienie kell, hogy a kár a munkaviszonnyal összefüggésben érte (BH2007. 23.) Amennyiben a munkaviszonnyal összefüggés nem bizonyított, a kereset elutasításának van helye [1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény I. 1. pontja]. A KMK vélemény alapján munkaviszonnyal összefüggés különösen a munkaszerződésben meghatározott feladatok ellátása és a munkáltató utasításának teljesítése, közlekedés a munkahelyen.

[20] A munkaviszonnyal összefüggés esetén vizsgálandó csupán tovább a munkáltató mentesülésénél megjelölt körülmények, így az ellenőrzési körbe tartozás. A KMK vélemény alapján, amennyiben a munkavállaló a munkáját jellemzően a telephelyen/székhelyen kívül

végzi és eközben a közúton kárt szenved, a kártérítés iránti követelését a munkáltatóval szemben a munkaviszonnyal összefüggés fennáll, de az Mt. 166. § (2) bekezdése miatti mentesülés folytán azt nem érvényesítheti. Ugyanakkor, ha a balesetet a munkáltatója által biztosított személygépkocsiban kizárólag a személygépkocsit vezető munkatársa vétkes magatartása folytán szenved el, akkor az Mt. 166. § (2) bekezdése az ellenőrzési körébe tartozik.

[21] Mindezek alapján a felperes azon hivatkozásai, hogy az alperes érdekében indult a munkavégzési helyre, az alperes nem biztosított részére személygépkocsit, a szokásos és legrövidebb útvonalon közlekedett és a személygépkocsit rendszeresen használta, azért nem alapozza meg a munkaviszonnyal összefüggést, mert a felperes a saját személygépkocsiját vezette a sérülés bekövetkeztekor és a munkatevékenységét, az utasítás végrehajtását még nem kezdte meg, a tevékenysége nem munkatevékenységnek minősül, az esemény a munkaidőn kívül történt.

[22] A munkaviszonnyal összefüggés hiányában a mentesülés vizsgálata szükségtelen.

[23] Az 1/2018. (VI. 25.) KMK vélemény rögzíti, hogy az MK29., MK30. és MK31. számú állásfoglalások az Mt. alapján elbírált ügyekre, így jelen ügyre nem alkalmazhatóak.

[24] A felperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a 12. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatását annak ellenére utasította vissza, hogy a kellő hivatkozást megtette. Nem vitatta, hogy nem tudja megjelölni a tudomásszerzés időpontját. Az ítéltábla kiemeli, hogy a keresetváltoztatás körében az elsőfokú bíróság helyesen, elsődlegesen az alaki követelmények megfelelését vizsgálta, így azt, hogy a Pp. 217. § (1) bekezdése alapján megállapítható tudomásszerzés időpontját és az önhiba kimentését. Figyelemmel arra, hogy a felperes a tudomásszerzés időpontját megjelölni nem tudta, így az elsőfokú bíróság nem tudta vizsgálni a jogszabály által előírt 15 napos határidőt, ezért a keresetváltoztatást vissza kellett utastani.

[25] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 386. § (4) bekezdésére utalva helybenhagyta annak helyes indokai alapján is a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdéseire utalva a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[26] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban az alperest megillető perköltség mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)* pontja és (5) bekezdésében foglalt szabályok szerint állapította meg akként, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított összeg felében határozta meg annak mértékét, figyelemmel arra, hogy jogkérdésben döntött és az alperes csak e körben ismételte meg az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatát.

[27] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése a 102. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a fellebbezési illetékről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés *a)* pontja figyelembevételével állapította meg. A megállapított fellebbezési illetéket a pervesztes felperes azért nem köteles viselni, mert munkavállalói költségkedvezményben részesülést a Pp. 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény

megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján.

[28] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

[29] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Győr, 2021. május 4.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr. Ferenczy Tamás

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró